

A.

Allmiltar líkurn eru fyrir því og jafnvel nokkur víska, að dýrin, hvers kyns sem
eru, eigi „ánu að lif“ fyrir höndum, eins og vör manni vörnu að vör eignum,
En þá elti a. m. H. húsauklopp, að vör eignum að sjá þau augliti til auglitis
í öðru lífi, sjá þau þetta í móti oss með því augunandi, er annaðhvort
verður afsakandi eða ásakandi fyrir oss, afsakandi í þann vög, að þótt vör
að vísu eigi á velt stíldum þau hétt, heyrnum vör að vera þessu góðu, þessi
þau og láta þessu líða vel. Skyldu þau þá eigi þetta fagnaði í móti oss og
meira að segja afsaka þessu aðra brytju vora gagnvart vör og öðrum.
Eða mundu þau eigi öllu framur þetta ásakandi, með löpnum huga og
segja: „Mannstu vinur, hvernig sambrú þín var við mig saklaus, mun þetta
lífið, sem þú varst settur yfir og áttir að hjálpa og vernda? Þerðistu það?
Þerðistu það með því að láta mig líða hungur og þvotta, sáran kvalin vagna mæðta
og þreytu? Hvað hefistu nú þér til afsökunar? Þú, madurinn, sem átt að svara
fyrir svo margt annað mér, þá er þú end þingad þessu? Þú sagdir jafnan að ég
vör bara „stýplaus stýplana“ og hugdir að ég hefði engar tilfæringer. En sáttu
eltri eða stíldir þú eltri, að mér var varnad málsins og gættu löpið tilfæringer
nóman í ljósi við þig á annan vög eysann, að einju og stírdlija undan þér?
Eg vand að þessu, en þú hefdir málið og gættu sagt: „Takið hann og bindið,
bærið hann og látið hann ferdka!“ Mannvondur þín var þá oft meiri en
svo að þú vildir stíli mig.“

Það var sagt um Magnús heitinn „sálarháttu“, að hann hafi stótt sig af því 2.
að hann hélt lambinn niðri í sjóðandi lúvumum með það sáladisí og
kvoðum, og sagt: „Lambid sagði me, me, en engi niðrum var að finna hjó
Magnúsi!“

Eg get hugsað mér, að lambid mæti Magnúsi sálarháttu í öðru lífi með látru
augnaráði og sofsuðrum ástórnunum sem þeim er og hefi lýst hér að ofan. Það
var og í alvæðlihaft að hann hefði jafnan heyrð jarninn í lambinum eftir að
hann drap það í lúvumum forðum og að sá jarninn hefði ávallt stund í eyrum
hans og að honum hafi loka fundist hann óþotandi. Eg get hugsað mér, að
þannig stafi dýrnin til hvers þess manns, er of á setu ríði og vitandi vita mis-
þyrmis dýrnunum, því samvirkta þeirra loka þá etli í fríði, síð þá, er þeir sjálfir
leuda í hinum sjóðandi lúveri sáru kvála og veitninda ~~þeirra~~ ~~sjáðstu~~ ~~með~~ „u!“

Úr mannum vitum harla lítið um það, hvernig vorri eigin litvæn vandur hatlad
að kveisti vorri lokaunni, síð svo, að nokkur manur geti gefid uema óyggjandi vísu
því því; en hugsaun voru, orð og athafnir fylgja oss lengra en út að gráfinni,
þó fylgja oss út yfir claudaus haf. Því þessu háfunu var vísu. Enn er það
einmitt hugsaunna, orðin og áttu áttu framur athafnina, sem komu fram gæ-
vart áttu norðum og einnig dýrnunum, sem þá hljóta einnig að fylgja oss

Í sjóðandi

í sinni eigin

10/7 „Andlefs sáttu
með“

Náttúrusaga Kattarins

Elstu sagu, sem stóðar um um heitum, vordum, einu & einu heitum

3.

Þessa lítið, eða hvi stýttum vér vera undan þegnum frá lojmiál: áður fremur
 Þer þá að sama brúni sem áður er sagt, að lípin hljófu að verð & einhverjum
 stadar á vegi vorum, annaðhvort afgaþandi eða á sakandi og hváða varmi
 höfum vér þá, ef á skamárna stæða að oss? Jú, vér höfum þess, að oss
 vartadi oft noji ley stíttendi til þess að láta djúnum líða nýja vell, hegin
 voru lítil, hagbeittis bráð og vöðuráttan var vönd. En hverjig var það
 með húsakynnum? Þárum vér elsti hlíu að djúnum með því að láta þess
 um í hús í vöndum vöndum? Þárum vér elsti beitt föðrið, lahn að bak-
 sárin og meiddolin, stílt byrdnum í hóf svo að þot veri elsti óþofiloga
 þringar? Jú, vér gárum miltid beitt úr þessu, en það fór oft svo fyrir
 oss eins og munninum, þegar bróðir hans báð hann að láta sér niatbjörg
 til heimilis síns í sáru neyd, en sagði: "Eg get lánað þér, en ég geri það ekki!"